

Daniels bok - nummer ett hundre og åtti

Det profetiske skjæringspunktet mellom Roma, makkabeerne og moderne tider: En studie i Daniels syner

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith skrev: «Roma ble knyttet til Guds folk, jødene, ved allianse, 162 f.Kr.» De fleste moderne historikere angir årstallet til 161 f.Kr., og Smith viser to ganger til 161 f.Kr. i den samme boken. Min antakelse er at denne henvisningen til 162 f.Kr. er en trykkfeil.

«Ved versene 23 og 24 føres vi ned på denne siden av forbundet mellom jødene og romerne, 161 f.Kr., til den tid da Roma hadde ervervet verdensherredømme.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Vers elleve og tolv identifiserer seieren og etterspillet etter slaget ved Raphia, som fant sted i 217 f.Kr., mellom det selevkidiske riket, ledet av Antiochos III den store, og det ptolemeiske kongeriket Egypt, ledet av kong Ptolemaios IV Filopator.

Slaget ved Panium, som fant sted sytten år senere, i 200 f.Kr., stod igjen mellom det selevkidiske riket og det ptolemeiske riket.

Makkabeeroppøret begynte i 167 f.Kr. og var jødenes opprør mot Selevkiderikets forsøk på å undertrykke jødisk religionsutøvelse og påtvinge gresk kultur.

Gjeninnvielsen av det annet tempel i Jerusalem, som markerer den historiske begivenheten som feires under Hanukka, fant sted i 164 f.Kr., tre år før «forbundet» i vers tjuetre. Denne begivenheten fulgte etter makkabeernes vellykkede militære felttog mot styrkene til selevkideriket, ledet av den beryktede Antiokus IV Epifanes, som hadde vanhelliget tempelet og forbudt jødiske religiøse skikker. Antiokus IV Epifanes døde kort tid etter seieren som minnes ved Hanukka, og dette markerer derfra i historien den syriske makts tilbakegang.

I 200 f.Kr. (som også var tiden for slaget ved Panion) grep Roma for første gang inn i den profetiske historien i Daniel kapittel elleve. Der finnes symbolet som stadfester synet. Dets målbevisste innflytelse i den historien identifiserer Jesabels verk, et symbol på en kirke som trekker i trådene bak kulissene. Jesabel var hjemme i Samaria da hennes ektemann Akab så hennes profeter bli drept av Elia. Herodias var ikke ved Herodes' fødselsdagsfest, hvor hennes datter Salome forførte Herodes. I De forente staters historie er pavedømmet, fremstilt ved skjøgen fra Tyrus, glemt inntil slutten på de symbolske sytti år. Deretter begynner hun å synge sine bedrags sanger for jordens konger. Året 200 f.Kr. er et forbilde på når hun begynner å synge åpent for kongene i de siste dager, like før den snart kommende søndagslov, slik dette er fremstilt i vers seksten.

Før jødenes «forbund» i 161 f.Kr. til 158 f.Kr. gjeninnviet makkabeerne tempelet, slik det markeres ved Hanukka i 164 f.Kr. Tre år senere, mens kampen mot syrerne fortsatt pågikk, søkte

de makkabeiske jødene støtte hos Roma. Det «forbundet» med Roma som da ble inngått, blir en profetisk prøve for Guds profetistuderende i endetiden.

Historien angir 161 f.Kr. som tidspunktet da «forbundet» fant sted, men pionerene identifiserer denne historien som 158 f.Kr. Hadde Miller rett, eller har de moderne historikerne rett? Miller la seks hundre og sekstiseks år (666) til året 158 f.Kr. og kom frem til året 508, da «det daglige» ble tatt bort. Let så mye du vil; det vil være ytterst vanskelig, om ikke faktisk umulig, å finne historisk støtte for 158 f.Kr. som forbundet mellom jødene og romerne.

Vers seksten er søndagsloven, men før denne historien trer Roma inn i historien for å stadfeste synet i år 200 f.Kr. Makkabeeropprøret begynte i Modein i 167 f.Kr., og til slutt gjeninnviet de templet i 164 f.Kr. Deretter, fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., inngår jødene en pakt med den romerske makten. 161 f.Kr. til 158 f.Kr. representerer et tidsrom som var nødvendig for å stadfeste «forbundet». Denne forståelsen identifiserer «forbundet» i samsvar med historikernes vitnesbyrd, og også med kartet som ble ledet av Herrens hånd og ikke bør forandres.

Historikerne forteller oss at prosessen med å forhandle fram traktater mellom oldtidsnasjoner som Juda og Roma i det andre århundre f.Kr. varierte avhengig av de konkrete omstendighetene, de diplomatiske protokollene og de involverte maktforholdene. Vanligvis ville prosessen begynne med at den ene parten ga uttrykk for interesse i å opprette en traktat eller allianse med den andre. I tilfellet Juda og Roma var det Juda som tok initiativ til kontakt med Roma for å foreslå en formell allianse.

Diplomatiske kanaler ville ha blitt benyttet for å formidle forslaget og innlede forhandlinger. Dette måtte innebære å sende ambassadører eller utsendinger til Roma for å møte dets ledere eller representanter. Når forhandlingene var kommet i gang, ville begge parter drøfte vilkårene i den foreslåtte traktaten. Dette kunne innebære en rekke møter, utveksling av diplomatiske budskap og muligens bruk av mellomledd eller meglere for å lette drøftelsene. Under forhandlingene ville hver part vurdere de vilkår den andre foreslo, og kunne fremme motforslag eller søke endringer i enkelte bestemmelser. Denne prosessen kunne innebære nøye overveielse, rådslagning med rådgivere og vurderinger av de mulige fordeler og ulemper ved den foreslåtte traktaten.

Dersom begge parter kom til enighet om traktatens vilkår, ville det bli utarbeidet formell dokumentasjon som redegjorde for de vilkår og betingelser som begge sider hadde samtykket i. Traktaten måtte deretter ratifiseres av de respektive myndigheter i hver nasjon. I Romas tilfelle kunne dette innebære godkjennelse fra senatet eller andre styrende organer. Tilsvarende ville traktaten i Juda sannsynligvis kreve godkjennelse fra dets lederskap eller styrende råd. Når den først var ratifisert, ville traktaten bli iverksatt, og begge parter ville være forventet å holde seg til dens vilkår. Dette kunne innebære ulike former for samarbeid, gjensidige forsvarsavtaler, handelsforbindelser eller andre former for diplomatisk samkvem som var fastsatt i traktaten.

På 100-tallet f.Kr. ville reiser fra Judea (som lå i det østlige Middelhavsområdet) til Roma (som lå i det sentrale Italia) ha vært et krevende og tidkrevende foretak, særlig når en tar i betraktning begrensningene ved oldtidens transportmidler. Avstanden mellom Judea og Roma er omtrent 1 500 til 2 000 kilometer (930 til 1 240 miles), avhengig av den konkrete ruten som ble fulgt. Sjøfart var

ofte raskere og mer effektiv enn reiser over land i oldtiden, men sjøreiser var underlagt de rådende vindene. Å reise med skip fra en havn i Judea til en havn i Italia (slik som Ostia, Romas havn) kunne ta flere uker, avhengig av faktorer som vindforhold, havstrømmer og hvilken type fartøy som ble benyttet.

Reise over land fra Judea til Roma ville ha vært langsommere og mer anstrengende. Reisende måtte ha tatt seg fram gjennom ulike terrengetyper, herunder fjell, daler og elver, og håndtert hindringer som røverbander og fiendtlige områder. Det anslås at reise til fots eller med hestetrukket vogn kunne ta flere måneder. Reisetiden ville også ha vært påvirket av faktorer som veienes tilstand, tilgjengeligheten av herberger og hvilesteder, samt behovet for å hvile og skaffe nye forsyninger underveis.

Da de makkabeiske jødene søkte en allianse med Roma, ville de ha hatt behov for å sende sendebud til Roma. Når disse sendebudene var blitt mottatt av de romerske myndighetene, ville det ha fulgt en forhandlingsperiode. I historisk teori, ettersom ingen nøyaktig beretning foreligger, måtte en traktat, når den først var blitt formalisert, bringes tilbake til Judea for stadfestelse, og deretter måtte den sannsynligvis sendes tilbake til Roma for å bekrefte jødenes godkjennelse. Det er nesten umulig å tro at prosessen med å inngå en allianse i den tidsperioden ville ha blitt fullført på ett år, så forståelsen av at «alliansen» representerer en prosess fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., stemmer overens med andre profetiske linjer som identifiserer historien som leder frem til søndagsloven i vers seksten.

En «pakt» som alle historikere er enige om ble innledet av de makkabeiske jødene, begynte i Judea i 161 f.Kr. Hensikten var at jødene ønsket støtte mot syrerne, som de hadde kjempet mot siden deres opprør begynte i 167 f.Kr. Opprøret ble utløst av bestrebelsene til Mattatias, en jødisk prest, og hans fem sønner, særlig Judas Makkabeus, på å gjøre motstand mot helleniseringspolitikken som ble påtvunget av den seleukidiske herskeren Antiokus IV Epifanes. Denne politikken omfattet forsøk på å undertrykke jødiske religiøse praksiser og tvinge fram innføringen av greske skikker og trosforestillinger.

Katalysatoren for opprøret var en hendelse i landsbyen Modein, der Mattatias nektet å etterkomme et påbud om å bære fram et offer til en gresk guddom. «Modein» er avledet av det hebraiske ordet «modi'a», som betyr «å forkynne» eller «å protestere». I sin protest drepte Mattatias en jødisk frafallen som var i ferd med å utføre offeret, og han og hans sønner flyktet til fjellene og innledet en geriljakrigføring mot de seleukidiske styrkene. Makkabeeroppøret varte i flere år, og i løpet av denne tiden utkjempet makkabeerne tallrike slag mot seleukidene og deres allierte. Til tross for at de var langt undertallige og dårligere utrustet, vant makkabeerne flere betydelige seire.

Seleukideriket søkte å påtvinge jødene den greske religionen, og grekerne representerer de globalistene som hører de siste dager til. Deres religion kommer til uttrykk i den wokismen som for tiden blir påtvunget Amerikas forente stater og verden av de globalistiske kreftene i banksystemet, de etablerte mediene, utdanningssentrene og gjennom nedbrytningen av nasjonale særpreg ved den tvungne innvandringen av illegale utlendinger. Da Antiokus Epifanes tvang den greske religionen på jødene, fantes det jøder som samarbeidet med hans bestrebelsers. Makkabeerne representerer én

klasse av frafalne jøder, som motsatte seg den greske religionen, men det fantes også en annen klasse av frafalne jøder som støttet arbeidet med å håndheve den greske religionen.

Vers seksten er den snart kommende søndagsloven, og den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profet. Denne historien forutgår av vers tretten til femten, hvor de tre slagene i vers førti finner sted fra vers ti (1989), vers elleve og tolv (den ukrainske krigen) og slaget ved Panium. Slaget ved Panium representerer et slag hvor det tohornede jorddyret seirer over globalistenes religiøse og politiske filosofier.

I det slaget må De forente staters siste president håndtere ettervirkningene av Putins seier og det påfølgende sammenbrudd som er fremstilt i vers elleve og tolv. Han vil inngå en allianse med NATO, eller De forente nasjoner, for å løse følgene av Russlands sammenbrudd, og innenfor historien til den alliansen vil han involvere De forente nasjoner i slaget ved Panium. Det tredje slaget i vers førti vil være som det første slaget i vers førti. Slik Sovjetunionen brøt sammen under De forente staters økonomiske og militære makt, vil globalistene i De forente nasjoner bli tvunget til å gjenta «perestrojka», nøkkelkomponenten i Gorbatsjovs bestrebelser på å reformere Sovjetunionen, selv om de til slutt bidro til oppløsningen av det sovjetiske systemet og den endelige oppløsningen av Sovjetunionen.

Det tredje slaget illustreres ved det første slaget, og gjennom økonomisk og militært press vil Trump, slik han er representert ved Reagan, tvinge De forente nasjoner inn i «perestrojka», som betyr omstrukturering eller reformasjon. Omstruktureringen vil plassere Amerikas forente stater på hodet av de ti kongers system, som er De forente nasjoner. I slaget vil pavedømmet deretter føre seg selv inn i historien og hevde å være forsvareren av det systemet som Trump da er i ferd med å erobre.

I den samme historien vil Trump stå overfor en intern borgerkrig som han vil bli tvunget til å håndtere, slik Abraham Lincoln ble tvunget til å håndtere den. Borgerkrigen vil utkjempes mellom to motstående frafalne fraksjoner innenfor Amerikas forente stater. Den ene klassen er representert ved dem som har akseptert woke-ismens religion og filosofi, og som er de progressive globalistene i begge politiske partier. Den andre klassen (MAGA-ismen) bekjenner seg til å være ekte protestanter, skjønt de mistet denne kappen i 1844.

Presidentens fraksjon er representert ved MAGA-ismen og bygger på den villedede påstanden om å opprettholde sann protestantisme og Grunnloven. Woke-ismens påstand er Moder Jords religion, New Age og troen på at Grunnloven anvendes ut fra de rådende omstendighetene i samfunnets normer, ikke ut fra grunnlovsfedrenes arkaiske ideer.

Mattatias (Trump) vil gjøre ende på de globalistisk-progressive demokratenes forsøk innenfor Amerikas forente stater, slik dette er fremstilt ved opprøret som begynte i Modiin i 167 f.Kr. Trump vil deretter gjenta historien fra 164 f.Kr., da makkabeerne gjeninnviet tempelet, slik dette minnes ved feiringen av Hanukka. Deretter, i perioden som er fremstilt ved tidsrommet fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., vil Trump begynne det endelige fremstøtet for å oppreise pavedømmets bilde, et bilde som identifiserer et ulovlig forhold mellom den religiøse makten og den politiske makten. I 158 f.Kr. vil forbundet bli iverksatt idet den snart kommende søndagsloven i vers seksten blir

håndhevet.

Daniel elleve identifiserer først hvordan Roma politisk tar kontroll, og deretter gjentar og utvider Daniel den samme historien med en linje som identifiserer hvordan Roma behandler Guds folk i den selvsamme historien. Fra vers seksten til og med vers nitten fremstilles de tre hindringene for at det hedenske Roma skulle ta kontroll over verden. I vers seksten ble Syria erobret av det hedenske Roma i 65 f.Kr., og deretter ble Judea erobret av Pompeius i 63 f.Kr. Vers seksten identifiserer når Roma skulle stå i det herlige landet, og ved å gjøre dette er det et forbilde på søndagsloven i vers førtien i det samme kapitlet.

Det er viktig å merke seg at historien om erobringen fant sted i 63 f.Kr. [parallelt med 1863], midt under en borgerkrig som fant sted i Jerusalem. Uriah Smith uttalte: «Ved Pompeius' tilbakekomst fra sitt felttog mot Mithridates, konge av Pontus, kjempet to rivaler, Hyrkanos og Aristobulus, om Judeas krone.»

Navnene «Hyrkanus» og «Aristobulus» er begge av gresk opprinnelse og har historisk betydning, særlig i sammenheng med jødisk historie i den hellenistiske perioden og det hasmoneiske dynastiet. «Hyrkanus» er avledet av det greske ordet «Hurkanos», som sannsynligvis har sitt opphav i ordet «hurkan», som betyr «ulv» på persisk. Hyrkanus var et navn som ble båret av flere hasmoneiske herskere. «Aristobulus» betyr «beste rådgiver» eller «fremste rådgiver». Aristobulus var et annet navn som ble båret av flere hasmoneiske herskere. Både «Hyrkanus» og «Aristobulus» er navn knyttet til betydningsfulle skikkelser i jødisk historie i den hasmoneiske perioden. De var herskere som spilte viktige roller i styringen og utvidelsen av det hasmoneiske kongeriket i Judea. De profetiske etterkommerne og representantene for det hasmoneiske kongeriket på Kristi tid var fariseerne.

Da Pompeius erobret Jerusalem, førte begge de to politiske partiene sine røtter tilbake til opprørstiden som var representert ved Modein i 167 f.Kr. Da Pompeius først var blitt trukket inn i opprøret, besluttet han å innta Jerusalem, og Aristobulos' politiske parti besluttet å gjøre motstand mot ham, mens Hyrkanos' parti besluttet å åpne portene for Pompeius. Pompeius satte deretter i gang sitt angrep på Jerusalem, og tre måneder senere var Jerusalem for alltid under Romas jurisdiksjon.

Ved vers nitten ble Egypt, den tredje og siste hindringen, tatt av Roma. Deretter, i vers tjue, blir Kristi fødsel identifisert idet Daniel begynner å fremstille hvordan Roma ville handle med Guds folk i denne historien. I vers tjueén og tjue-to blir Kristus korsfestet. I vers tjue-tre blir forbundet som begynte i 161 f.Kr. til 158 f.Kr., identifisert umiddelbart etter versene som beskriver korset, hvor de frafalne jødene proklamerte at de «ikke hadde noen konge uten keiseren». Linjen til de frafalne jødene, representert ved makkabeerne, som hadde motstått den greske religionsfilosofiens inntrengen, og som ved å gjøre dette inngikk et vanhellig forhold til Roma, følger etter verset som identifiserer korsets historie, hvor frukten av deres vanhellige forhold ble fullt ut åpenbart.

Shekina vendte aldri tilbake til tempelet som ble reist etter de sytti årene i fangenskap. Det siste profetiske vitnesbyrd, forkynt av Malaki, ble gitt omkring midten av det femte århundre f.Kr. Det hadde ikke vært noe synlig nærvær av Gud, heller ikke noe profetisk vitnesbyrd, på hundrevis av år

før makkabeerne reiste seg mot den globalistiske greske innflytelsen. Ved begynnelsen av deres opprør fullbyrde de nettopp det opprøret som både Ptolemaios og kong Ussia hadde forsøkt, da begge konger søkte å fylle prestens rolle og bære fram et offer i tempelet.

Jonathan Apphus (også kjent som Jonathan Makkabeus) var en av Mattatias' sønner, han som innledet makkabeeroppøret, og han spilte en betydelig rolle i å lede det jødiske opprøret mot Selevkideriket. Etter at hans bror Judas Makkabeus falt i strid, overtok Jonathan ledelsen av de makkabeiske styrkene. I tillegg til sitt militære og politiske lederskap påtok Jonathan seg også rollen som yppersteprest og tjente som det jødiske folkets åndelige leder. Jonathans dobbelte rolle som både leder og yppersteprest markerte en betydningsfull utvikling i jødisk historie, ettersom den samlet både politisk og religiøs myndighet innenfor det hasmoneiske dynasti. Hans lederskap bidro til å styrke jødisk selvstyre og til å etablere det hasmoneiske herredømmet i Judea.

Den selvsamme synd som Ptolemaios forsøkte seg på etter seieren ved Rafia, ble fullbyrdet allerede helt i begynnelsen av makkabeeroppøret. Det var den samme synd som prestene motstod på kong Ussias tid, men makkabeernes bekjente forsvar for Guds tempeltjenester var en villfarene og opprørsk manifestasjon av sammenblandingen av kirke og stat, og som sådan er den et forbilde på det frafalne protestantismens opprør, som nå samler seg til støtte for Trump mot inntrengningen av Bidens globalistiske wokisme.

Bibelen lærer at dere skal kjenne dem på deres frukter, og fariseerne på Kristi tid var de siste levningene av det hasmoneiske dynastiet som begynte med Mattatias. Mattatias, og opprøret han satte i gang, bar fariseismens frukter, slik også de frafalne protestantene gjør, som støtter konseptet «Make America Great Again». Amerika var stort da Grunnloven ble forstått slik at kirke og stat skulle holdes atskilt fra hverandre, men ved det forfalskede miraklet som er fremstilt ved seieren som minnes ved Hanukka-høytiden, vil bevegelsen for søndagslovgivning tre åpent fram.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Hittil har de som fremholdt sannhetene i den tredje engels budskap, ofte blitt betraktet som rene alarmister. Deres forutsigelser om at religiøs intoleranse ville få herredømme i De forente stater, at kirke og stat ville forene seg for å forfølge dem som holder Guds bud, er blitt erklært grunnløse og absurde. Det er med stor selvsikkerhet blitt hevdet at dette land aldri kunne bli annet enn det har vært — forsvareren av religionsfriheten. Men idet spørsmålet om å håndheve søndagshelligholdelse blir gjenstand for vid utbredt agitasjon, ser man at den begivenhet som så lenge har vært tvilt på og ikke trodd, er i ferd med å nærme seg, og det tredje budskap vil frembringe en virkning som det ikke kunne ha hatt tidligere.»

I hver slekt har Gud sendt sine tjenere for å iredettese synd, både i verden og i menigheten. Men folket ønsker at det skal tales glatte ord til dem, og den rene, usminkede sannhet er ikke antagelig. Mange reformatorer bestemte seg, da de gikk i gang med sitt arbeid, for å utvise stor klokskap når de gikk til angrep på kirkens og nasjonens synder. De håpet ved eksemplet av et rent kristenliv å føre folket tilbake til Bibelens læresetninger. Men Guds Ånd kom over dem slik den kom over Elia og drev ham til å iredettese syndene hos en ugudelig konge og et frafalt folk; de kunne ikke la være å forkynne Bibelens klare utsagn—læresetninger som de hadde

vært tilbakeholdne med å framholde. De ble drevet til nidkjært å forkynne sannheten og den fare som truet sjelene. De ord som Herren gav dem, uttalte de uten frykt for følgene, og folket ble tvunget til å høre advarselen.

«Slik skal den tredje engels budskap bli forkynt. Når tiden kommer da det skal gis med størst kraft, vil Herren virke gjennom ydmyke redskaper og lede tankene hos dem som innvier seg til Hans tjeneste. Arbeiderne vil bli gjort skikket heller ved Hans Ånds salvelse enn ved utdanning fra litterære institusjoner. Troens og bønnens menn vil føle seg drevet til å gå ut med hellig nidkjærhet og forkynne de ord som Gud gir dem. Babylons synder skal bli lagt åpne. De fryktelige følgene av å håndheve kirkens skikker ved borgerlig myndighet, spiritualismens inntrengning, den listige, men raske fremgangen for pavemakten – alt skal bli avdekket. Ved disse høytidelige advarslene skal folket bli vekket. Tusener på tusener vil lytte, de som aldri har hørt ord som disse. Med forundring hører de vitnesbyrdet om at Babylon er kirken, falt på grunn av sine villfarelser og synder, på grunn av sitt forkastende av den sannhet som er sendt henne fra himmelen. Når folket går til sine tidligere lærere med det ivrige spørsmålet: Er disse ting så? fremfører prestene fabler, profeterer glatte ting, for å lindre deres frykt og stille den oppvåkne samvittighet. Men siden mange nekter å la seg tilfredsstille med menneskers blotte autoritet og krever et klart 'Så sier Herren', vil det populære presteskap, lik fariseerne i gammel tid, fylt av vrede fordi deres autoritet blir satt spørsmål ved, fordømme budskapet som fra Satan og opphisse de syndelskende skarer til å håne og forfølge dem som forkynner det.»

«Ettersom striden brer seg til nye områder og folkets sinn blir vendt mot Guds nedtråkkede lov, kommer Satan i virksomhet. Kraften som følger budskapet, vil bare drive dem som motsetter seg det, til raseri. Presteskapet vil gjøre nesten overmenneskelige anstrengelser for å stenge lyset ute, for at det ikke skal skinne over deres hjorder. Med ethvert middel som står til deres rådighet, vil de søke å undertrykke drøftelsen av disse livsviktige spørsmålene. Kirken appellerer til den sterke arm av den sivile makt, og i dette verk forenes papister og protestanter. Etter hvert som bevegelsen for håndhevelse av søndagen blir dristigere og mer målbevisst, vil loven bli påberopt mot dem som holder Guds bud. De vil bli truet med bøter og fengsel, og noen vil bli tilbudt innflytelsesrike stillinger og andre belønninger og fordeler som lokkemidler til å gi avkall på sin tro. Men deres faste svar er: 'Vis oss vår villfarelse ut fra Guds ord'—den samme appell som Luther fremsatte under lignende omstendigheter. De som blir stilt for domstolene, forsvarer sannheten med kraft, og noen av dem som hører dem, blir ledet til å ta sitt standpunkt for å holde alle Guds bud. Slik vil lys bli brakt fram for tusener som ellers ikke ville vite noe om disse sannhetene.» The Great Controversy, 605, 606.